

(ΑΠ. ΠΑΥΛΟΣ) ΣΤΗΚΕΤΕ ΚΑΙ ΚΡΑΤΕΙΤΕ ΤΑΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ Β' ΘΕΣ/ΝΙΚΕΙΣ
(ΚΕΦ. Β' 15)

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 393

ΕΤΟΣ ΙΖ'

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 1

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΜΑΪΟΥ 1962 (Π.Ο.Η.) ΤΗΛ. 628.280: ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΘΛΙΒΕΡΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

Υπάρχουν εις τὴν Ἱστορίαν γεγονότα, τῶν ὁποίων ἡ ἡχώ ἐξακολουθεῖ νὰ ἀντηγῇ ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας. Τὰ γεγονότα αὐτὰ δὲν ἐπιζοῦν μόνον ὡς ἀνάμνησις εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν λαῶν, ἀλλὰ δεσπόζουν μὲ τὴν «παρουσίαν» των εἰς τὸν ἔθνικόν των βίον, διότι διὰ τῆς πλοκῆς των διεισέφωσαν τὸ παρὸν τοῦ λαοῦ καὶ ἐπομένως ὑφίστανται ὡς πραγματικότης.

Ἐν τοιοῦτον γεγονός, μὲ βαρύνουσιν καὶ δεσπόζουσιν σπουδαιότητα εἶναι καὶ ἡ ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὑπὸ τῶν Τούρκων, τὴν 29ην Μαΐου 1453.

Γεγονός ἔθνικόν ἅμα καὶ Ἐκκλησιαστικόν!

Καὶ ἐν πρώτοις αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ἄλωσις συνιστᾷ μίαν πρωτοφανῆ εἰς τὴν Ἱστορίαν τραγωδίαν! Τὸ ἐγκαλώπισμα τῆς Οἰκουμένης, ἡ Ἀκρόπολις τῆς Ὁρθοδοξίας, τὸ στέμμα τοῦ Βυζαντίου ρίπτεται ὡς ἅγιον «τοῖς κυσίν» καὶ τίθεται ὡς «μαργαρίτης ἐμπροσθεν τῶν χοίρων»!

Λείψανα ἀποστόλων, ἁγίων, ζηλωτῶν τῆς Ὁρθοδοξίας Πατριαρχῶν κονιορτοποιοῦνται ἀσεβῶς καὶ διασκορπίζονται εἰς τὸν ἀέρα!

Ἱεραὶ εἰκόνες, αἱ ὁποῖαι ἐτεχνουργήθησαν οὐ μόνον κατ' ἐμπνευσιν τῆς ὑψηλῆς Βυζαντινῆς ἀγιογραφίας, ἀλλὰ καὶ ἐν νηστείᾳ καὶ προσευχῇ, ρίπτονται εἰς τὰς ὁδοὺς βεβηλοῦνται, μεταβάλλονται εἰς τέφραν ἢ εἰς ξύ-

λα, ἐφ' ὧν κατακόπτουν οἱ δῆμιοι τὰς κεφαλὰς τῶν δυστυχῶν αἰχμαλώτων.

Ἄδυστα ἱερῶν παρθενῶν παραβιάζονται καὶ παρθένοι, τῶν ὁποίων τὰς ὄψεις ἐσεβάσθη καὶ αὐτὸς ὁ Ἥλιος καὶ αὐτὰ τὰ πατρικὰ βλέμματα ἀπέφευγον νὰ θωπεύσωσιν, σύρονται βιαίως εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τοῦς πλοκάμους χωρὶς τὰ πᾶναγνα δάκρυά των νὰ ἐξευμενίζουν τὴν ὀζουσαν κτηνωδίαν τῶν πορθητῶν!

Τὸ Τίμιον Σῶμα τοῦ Κυρίου φυλασσόμενον εἰς τὰ ἀρτοφόρια τῶν Ἐκκλησιῶν, ἐμπαικτικῶς ποδοπατεῖται!

Τόμοι, ἀποθησαυρίσαντες τὴν σοφίαν τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν σοφῶν τοῦ ἔθνους, διασκορπίζονται ἀναισθήτως.

Τὸ δὲ πάγκαλλον τῆς χριστιανωσύνης τέμενος, ἐν ᾧ ἤχησαν ὡς κεραυνοὶ οἱ λόγοι Φωτίων καὶ εἰ τινων ἄλλων τῆς Ὁρθοδοξίας πατέρων καὶ ῥητόρων, συνεκροτήθησαν δὲ Σύνοδοι, ὁ περικαλλὲς Ναὸς τῆς Ἀγίας Σοφίας, ἀπογυμνοῦται ἀπὸ τὸν ὑπερκόσμιον κόσμον τῆς Χάριτος καὶ τὴν ὑπέρφωτον ὠραιότητα τῆς ἀγιότητος, διὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς Τζαμί, ἀπ' ὅπου αἱ πρὸς ὕλακας ὁμοιάζουσιν κραυγαί, ἀπαιδεύτου Ἰμάμη, σχίζουν καὶ αὐτοὺς τοὺς λίθους τῆς οἰκοδομῆς ἀπὸ τὸν πόνον καὶ τὸ πένθος.

«Ἡ πόλις Ἐάλω»!

Ἡ φράσις αὐτὴ δὲν ὑπῆρξε μιὰ συνήθης

στρατιωτική είδησις !

Υπήρξε ο τίτλος του τραγικωτέρου της Ιστορίας Δράματος !

Αυτόν τον θλιβερόν αντίλαλον μεταφέρει η 29η Μαΐου !

Μεταφέρει όμως και κάτι άλλο ! Τον επιτευχθέντα διά της θυσίας εξαγνισμόν και την έκ της τέφρας αναγέννησιν του φοίνικος !

29η Μαΐου και 25η Μαρτίου αποτελούν διά το ὀρθόδοξον Ἑλληνικὸν Ἔθνος τὰ ὅρια ἑνὸς ἱστορικοῦ γίνεσθαι, τὴν αἰτίαν μιᾶς δραματικῆς ἀναχωνεύσεως εἰς τὸ πῦρ τῶν δοκιμασιῶν τῶν συστατικῶν στοιχείων αὐτοῦ

Κατὰ τὴν ἀναχώνευσιν αὐτὴν δὲν κατεστράφησαν ὡς ὁ χρυσός, ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ ἡ Ἑθνικὴ Συνείδησις.

Ἐξ αὐτῶν δὲ τῶν στοιχείων ὁ λαὸς διέμορφωσεν τὴν ὀριστικὴν του φυσιογνωμίαν, διὰ τῆς ὁποίας κατέκτησε τὴν θέσιν του εἰς τὴν Ἱστορίαν !

29η Μαΐου !

Ὁ Γολγοθᾶς καὶ ἡ Σταύρωσις τῆς Φυλῆς ! Τὸ φρικαλέον αὐτὸ ἱστορικὸν τοπεῖον καὶ τὴν τραγικὴν αὐτὴν θυσίαν θεᾶται ἀπαθῶς ἡ Δύσις, ἥτις—ἴσως— νὰ συνεκρότει μετὰ τοῦ πάπα χεῖρας θριάμβου, διότι ἐσίγησεν ὀριστικῶς ἡ Πανένδοξος Σάλπιγξ τῆς ἐπταλόφου !

Ἀλλωστε μήπως ἡ Δύσις δὲν εἶχε ἐπιχειρήσει δύο αἰῶνας ἐνωρίτερον διὰ τῶν ὀρδῶν της, τὰς ὁποίας κατ' εὐφημισμὸν καὶ πρὸς συγκάλυψιν τοῦ ληστρικοῦ των χαρακτήρος ὠνόμασεν «Σταυροφόρους» δὲν ἐπεχείρησεν τὴν ὀλῶσιν τοῦ ὑπερηφάνου Κέντρου ;

29η Μαΐου !

Δὲν ἐπιζητούμεν διὰ τῆς ἀναμνήσεως νὰ ἀναμοχλεύσωμεν πάθη, νὰ ἀναξέσωμεν πληγὰς, νὰ ἐξοπλίσωμεν τὸν λαὸν μὲ σωβινιστικὸν φανατισμόν !

Ἀγαπῶμεν τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην, τὴν συνεργασίαν μετὰ τῶν λαῶν !

Νομίζομεν ὅμως, ὅτι δὲν θὰ πρέπει νὰ λησμονήσωμεν, ὅτι ἡ 29η Μαΐου, μὲ τὸν θλιβερόν της ἀντίλαλον, ἐκφράζει καὶ ὑπενθυμίζει μίαν πολῦτιμον ἐμπειρίαν !

Πρέπει νὰ μᾶς ὑπενθυμίση ἡ 29η Μαΐου τὴν ἐρμηνείαν, τὴν ὁποίαν ἔδωκε, ἐμπράκτως, ὁ Παπισμός εἰς τὴν ΕΝΩΣΙΝ ! Ποῦ ὠδήγησε τὸ Βυζάντιον ἡ διαφθορὰ ἀρχόντων καὶ ἀρχομένων. Πόσον κατέστρεψε τὴν συνοχὴν τοῦ Ἑθνους ὁ διαπληκτισμός ἐνωτικῶν καὶ ἀνθενωτικῶν. Τὸ εὐτελὲς ἐμπορικὸν πρῖσμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον παρετήρουν τὴν συμφορὰν οἱ Δυτικοί. Ἀκόμη πρέπει νὰ μᾶς

ὑπενθυμίση ἡ 29η Μαΐου, ὅτι τὸ Ἔθνος ὀφείλει τὴν ἐπιβίωσιν του μετὰ τὴν συμφορὰν, εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν.

Αὐτὴν τὴν ἐμπειρίαν μεταφέρει ἡ ἡχώ τῆς Ἱστορίας ! Ἀλλοίμονον δὲ ἐὰν ἡ ἐμπειρία αὕτη δὲν μετουσιωθῇ εἰς ἔντασιν τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος καὶ ἐμπέδωσιν τῆς ἐθνικῆς ἀξιοπρεπεῖας !...

Ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦ ἀγγελικοῦ σχήματος

ΟΣΜΗ ΕΥΩΔΙΑΣ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ

Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας τοῦ Σοκράτους

Κάποτε ἓνας μοναχὸς ὀνόματι Δίδυμος ἔζησε ἐννήντα ἔτη χωρὶς νὰ συναναστραφῇ ἀνθρώπον.

Ἐνας ἄλλος, Πίωρ ὀνομαζόμενος ἔτρωγε περπατώντας. Ὅταν τὸν ἠρώτησαν, ἀπεκρίσθη. Δὲν θέλω νὰ ἔχω τὸ φαγητὸν ὡς ἔργον ἀλλὰ ὡς πάρεργον. Καὶ σὲ κάποιον ἄλλον ἀπήντησε : διὰ νὰ μὴ αἰσθάνεται ἡ ψυχὴ καμμίαν εὐχαρίστησιν.

Ὁ Ἀββᾶς Παμβῶ ὁ ὁποῖος εἶχε μεταβῇ εἰς κάποιον διὰ νὰ μάθῃ μερικὸς ψαλμοὺς, ἔφυγε ἀμέσως μόλις ἤκουσε τὸν πρῶτον στίχον τοῦ τριακοστοῦ ὁγδόου ψαλμοῦ ὁ ὁποῖος λέγει : «εἶπα, φυλάξω τὰς ὁδοὺς μου, τοῦ μὴ ἁμαρτάνειν με ἐν τῇ γλώσσῃ μου». Μοῦ ἀρκεῖ, εἶπε, αὐτὸς ὁ στίχος, ἂν μπορέσω νὰ τὸν ἐφαρμόσω. Μετὰ ἀπὸ ἔξη μῆνας ποῦ ξαναπῆγε, εἶπε ὅτι ἀκόμη δὲν ἠμπόρεσε νὰ μάθῃ τὸν στίχον ἐμπράκτως. Μόλις δὲ μετὰ δέκα ἐννέα ἔτη ὁμολόγησε ὅτι εἶχε κάπως ἐφαρμόσει τὸν στίχον.

Κάποτε ὁ ἴδιος Ἀββᾶς προσκεκλημένος εἰς τὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο ἤρχισε νὰ κλαίῃ μόλις εἶδε κάποια γυναῖκα βαμμένη. Καὶ ὅταν τὸν ἠρώτησαν εἶπε. Διὰ δύο πράγματα κλαίω : πρῶτον διότι χάνεται ἡ ψυχὴ τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ δεύτερον διότι ἐγὼ δὲν φροντίζω νὰ ἀρῶμαι εἰς τὸν Θεὸν τόσον ὅσον αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ὅταν ἠρωτήθη ὁ Μέγας Ἀντώνιος πῶς ἠμπορεῖ νὰ στερεῖται τὴν παρηγορίαν τῶν βιβλίων ἀπῆντησε : Ἡ φύσις εἶναι τὸ βιβλίον μου, τὸ ὁποῖον κρατῶ πάντοτε ἀνοικτὸ καὶ διαβάζω τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ
ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 622-952

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετᾶκος

Κάνιγγος 32 Ἀθῆναι

ὑπεύθυνος Τυπογραφείου Γ. Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δραχμαὶς 15.—
» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικοῦ : Ἐξάμηνος δολλάρια 2
» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δραχ. 1

ΜΙΑ ΠΛΑΝΗ ΤΗΣ ΠΑΠΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΤΟ ΚΑΘΑΡΤΗΡΙΟΝ ΠΥΡ

«Εν ἀπὸ τὰ πλέον ἄτοπα δόγματα, τὰ ὁποῖα ἡ παπικὴ ἐκκλησία ἐφεύρε, ἐκείνο ποὺ μολύνει περισσότερο τὴν καθαρότητα τῆς χριστιανικῆς ἀληθείας εἶναι ἡ τὸ περὶ καθαρτηρίου πυρὸς. Εἰς τὸ ἄρθρον ποὺ ἀκολουθεῖ ἀποδεικνύεται, ὅτι ἡ παπικὴ ἐκκλησία, ὁποῖα καυχᾶται, ὅτι αὐτὴ μόνη κατέχει τὴν ἀλήθειαν καὶ ἀποκαλεῖ τὴν Ὁρθόδοξον σχισματικὴν, εἶναι αὕτη, ἡ ὁποῖα διέστρεψε περισσότερο τὸν χριστιανισμόν μετὰ τὴν ἐπινόησιν καὶ τὴν εἰσαγωγὴν νέων δογμάτων ἀγνώστων εἰς τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὴν ἀρχαίαν ἐκκλησίαν.

Ἰδοὺ ἡ διδασκαλία τῆς παπικῆς ἐκκλησίας περὶ καθαρτηρίου πυρὸς, ὅπως τὴν ἐκθέτει εἰς τὴν σύνοδον τῆς Φλωρεντίας ὁ καρδινάλιος Ἰουλιανὸς Καισαρίνης. «Ἡ ρωμαϊκὴ ἐκκλησία πιστεύει, ὅτι μετὰ τὴν ἀποβίωσιν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀπερχομένων, αἱ μὲν καθαφαὶ καὶ ἐλευθεραὶ ἀπὸ πάσης κηλίδος, καθὼς εἶναι αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων, ἀμέσως ἀπέρχονται εἰς ἀπόλαυσιν, αἱ ψυχαὶ ὁμως ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι μετὰ τὸ βάπτισμα περιέπεσαν εἰς ἁμαρτίας, ἀφοῦ κατόπιν μετενόησαν γνησίως καὶ ἐξομολογήθησαν, καὶ ἐνῶ δὲν ἐπρόφθασαν νὰ ἐκτελέσουν τὸν κανόνα τῶν οὔτε νὰ δώσουν καρποὺς διὰ τὴν ἐξιλέωσιν τῶν ἁμαρτημάτων τῶν αἱ ψυχαὶ αὐτῶν καθαίρονται διὰ τοῦ καθαρτηρίου πυρὸς ἀργὰ ἢ γρήγορα ἀναλόγως τῶν ἁμαρτημάτων καὶ μετὰ τὴν κάθαρσιν ἀπέρχονται εἰς τὴν ἀπόλαυσιν. Συνεργεῖ δὲ καὶ ἡ ἐκκλησία διὰ τῆς δεήσεως τῶν ἱερέων προσέτι δὲ καὶ διὰ τῶν λειτουργιῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν».

— Ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν προκύπτει τὸ συμπέρασμα, ὅτι τὸ καθαρτήριον πῦρ τῶν δυτικῶν στηρίζεται ἐπὶ τῆς ἰδέας, ὅτι διὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἁμαρτήματος δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀληθὴς μετάνοια ἀλλὰ ἀπαιτεῖται καὶ ἀνάλογος ποινὴ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς προσβληθείσης δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἰδέα ὁμως αὕτη εἶναι ψευδής. Καὶ τοῦτο διότι ἀποδίδει εἰς τὰ παθήματα τοῦ ἀνθρώπου ἱκανοποιητικὴν δύναμιν, ἐνῶ τὸ Εὐαγγέλιον διδάσκει, ὅτι μόνη ἡ θυσία τοῦ Κυρίου ἐπλήρωσεν τὴν ἱκανοποίησιν τὴν ὁποῖαν ὀφείλει ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν Θεόν διὰ τὰς ἁμαρτίας του. Ἡ ἁμαρτία εἶναι παράβασις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ συνεπῶς προσβάλλει τὴν δικαιοσύνην Του. Ἀπαιτεῖ λοιπὸν ἄπειρον ἱκανοποίησιν τὴν ὁποῖαν ἀνέλαβεν ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὅστις προσέφερε ἑαυτὸν θῦμα ὑπὲρ τῆς ἀνθρωπότητος. «Τὸ αἷμα Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας».

Διὰ τὴν δικαίωσιν τοῦ ἀνθρώπου ἀρκεῖ μόνη ἡ μετάνοια. Πολλὰ παραδείγματα τῆς Γραφῆς ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ ἁμαρτωλοὶ ὅταν μετανοήσουν λαμβάνουν ἀπὸ τὸν Θεὸν συγχώρησιν. Ποῖαν ποινὴν ἐπλήρωσεν ὁ ληστής ὅταν, ἀνακράζας ἐν συντριβῇ τὸ μνησθητὶ μου Κύριε, ἔλαβεν τὴν ἀπάντησιν ἀπὸ τὸν Κύριον τό : «Σήμερον μετ' ἐμοῦ

ἔση ἐν τῷ παραδείσῳ» ; Ποῖαν ποινὴν ἐπλήρωσεν ἡ ἁμαρτωλὸς γυνὴ ἡ ἀλείψασα μύρω τὸν Ἰησοῦν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Φαρισαίου ; Ποῖαν ὁ Ἀπ. Πέτρος, ὅστις ἂν καὶ ἀρνήθηκε τρεῖς τὸν Χριστόν, ἀπεκατεστάθη, ἐπεὶ μετενόησεν καὶ ἐκλαυσεν πικρῶς ; Ποῖαν ὁ Τελώνης, ὅστις εἶναι καὶ τὸ πρότυπον τῆς ἀληθινῆς μετανοίας ; Ὅλα αὐτὰ τὰ παραδείγματα μαρτυροῦν περιτράνως, ὅτι ἡ ποινὴ δὲν εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν ἐξάλειψιν τοῦ ἁμαρτήματος καὶ ὅτι πρὸς τοῦτο ἀρκεῖ ἡ ἀληθὴς μετάνοια.

Ἀλλὰ ἄς ἴδωμεν ἂν ἡ διδασκαλία περὶ καθαρτηρίου πυρὸς ὑπάρχει εἰς τὴν ἁγίαν Γραφήν καὶ ἂν ἦτο ἀποδεκτὴ ὑπὸ τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας. (Τὸ τέλος εἰς τὸ ἐπόμενον)

ΒΙΒΛΙΚΑΙ ΜΟΡΦΑΙ

ΜΙΑ ΣΥΚΟΦΑΝΤΗΜΕΝΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Καὶ ὁ Δανιὴλ—ἡ ἀγνότης τῆς νεότητος ἐλέγχουσα τὴν γεγηρασμένην διαφθοράν— συνιστᾷ νὰ χωρίσουν τοὺς δύο μάρτυρας μεταξύ των.

—Ποῦ λοιπὸν τὴν εἶδες νὰ ἁμαρτάνῃ ; ἐρωτᾷ τὸν πρῶτον γέροντα.

—Κάτω ἀπὸ ἓνα σχῖνον ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Καὶ μετ' ὀλίγον εἰς τὸν δεύτερον.

—Σὺ, ποῦ τὴν εἶδες νὰ ἁμαρτάνῃ ;

—Κάτω ἀπὸ ἓνα πουργάρι, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Ἡ ἀντίφασις αὕτη ἀπέδειξε τὴν ψευδολογίαν των. Ὁρίσματος τῆς ἀληθείας.

Ἡ ἐκβασίς τῆς δίκης ἱκανοποίησε δολόκληρον τὴν συναγωγὴν, ἡ ὁποία «φωνῇ μεγάλῃ ἠὺλόγησεν τῷ Θεῷ τῷ σώζοντι τοὺς ἐλπίζοντας ἐπ' αὐτόν». (Α, 60).

Πόσον ὁ Θεὸς ἀνατρέπει τὰ πονηρὰ σχέδια τῶν ἀνθρώπων ;

Ἀντὶ νὰ λιθοβοληθῇ ἡ Σωσάννα, ἐλιθοβολήθησαν οἱ συκοφάνται τῆς.

Πολλοὶ ἀδικίαι συμβαίνουν. Πολλοὶ δίκαιοι καὶ ἀθῶοι κατέχονται εἰς τὸν λάκκον τῆς συκοφαντίας ! Τραγικὴ ἡ θέσις των !

Καὶ ὁμως ὑπάρχει ὁ Κριτὴς !

Αὐτός, ποῦ ἔσωσε τὴν Σωσάνναν !

Καὶ Αὐτὸς τοὺς πάντας προστατεύει, ὅσῳς ζητήσουν τὴν προστασίαν του !

Αὐτὸς καὶ μόνον αὐτὸς γνωρίζει τὸν ἄνθρωπον ! Οἱ ἄλλοι ἀγνοοῦν τὸ τί κρύβει ἐκάστη ψυχὴ δι' αὐτὸ ἢ ἀδίκως ἐπαινοῦν ἢ καὶ ἀδίκως ἐπικρίνουν !

Χριστιανέ, μόνον τοῦ Θεοῦ νὰ ὑπολογίζῃς τὴν κρίσιν ! Μόνον αὐτὸν νὰ σέβῃσαι.

Οὔτε οἱ ἔπαινοι τῶν ἀνθρώπων νὰ σὲ μεθύνουν ἀπὸ υπερηφάνειαν, οὔτε αἱ κατηγορίαι των νὰ σὲ πτοοῦν.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται ὅτι πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἴτε ἀπὸ ὀφειλῶν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρων ἄλλας εἰσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἁγῶνος ἀπενδύνεται, διὰ Ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Ταμίαν Ἀρχιμ. ΜΕΡΚΟΥΡΙΟΝ ΚΑΛΟΣΚΑΜΗΝ, ὁδὸς Κάνιγ-γος 32 — Ἀθῆναι.
(Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.)

ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ ΤΟΥ ΦΘΟΝΟΥ

(Κυριακή τοῦ Τυφλοῦ)

Ἡδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ μεγαλύτερον θαῦμα ἀπὸ τὴν ἀνάβλεψιν τοῦ ἐκ γενετῆς τυφλοῦ;

Θαῦμα, ποὺ ἐχάρισε τὸ φῶς εἰς ἓνα δυστυχῆ!

Θαῦμα, ποὺ μαζὺ μὲ τὸ φῶς προσέφερε τὴν χαρὰ, τὴν εὐτυχία σ' ἓνα πονεμένο πλάσμα!

Ὅλα αὐτὰ τὰ περιστατικά, ποὺ συνέτρεξαν εἰς τὸ θαῦμα τὸ φῶς, ἡ χαρὰ, ἡ εὐτυχία ἀσφαλῶς πρέπει νὰ διεγείρουν εἰς πάντα ἄνθρωπον θαυμασμόν πρὸς τὸν Φωτοδότην καὶ χαρὰν διὰ τὸν θεραπευθέντα.

Ὁ Ἰησοῦς θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνακηρυχθῇ ὑπὸ πάντων εὐεργέτης καὶ νὰ περιβληθῇ μὲ τὴν ἀγνοτέραν ἀγάπην ὄλων!

Ἀλλ' ὅπως αἱ ἡλιακαὶ ἀκτίνες προσπίπτουσιν ἐπὶ τῶν διαφορῶν πραγμάτων, προκαλοῦν τὴν εὐωδίαν τῶν ἀνθέων καὶ τὴν δυσοσμίαν τῆς κόπρου, οὕτω πῶς καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς καλωσύνης διεγείρει τὴν εὐγνωμοσύνην καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν εὐγενῶν ψυχῶν, τὸν φθόνον καὶ τὴν κακότητα τῶν διεφθαρμένων!

Τὸ ἑξάισιον αὐτὸ θαῦμα ὄχι μόνον δὲν συνεκίνησε τοὺς Γραμματεῖς καὶ τοὺς Φαρισαίους, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας συνεσκοτίσε τὰς ψυχὰς τῶν μὲ τὸ ἀπαίσιον σκοτάδι τοῦ φθόνου.

Τί λοιπόν;

Ὁ πτωχὸς ξυλουργὸς τῆς Ναζαρέτ, ὁ «γράμμα-τα μὴ μεμαθηκώς», αὐτὸς ὁ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὰ πλέον εὐτελῆ καὶ ἄσημα ἀνθρωπάκια τῆς κοινω-νίας, αὐτὸς δύναται νὰ ἐπιτύχῃ τόσον καταπληκτι-κὰ γεγονότα;

Μὲ ἀγωνίαν μελλοθανάτου ἀναζητοῦν εἰς τὴν δραστηριότητά Του κάποιο ψεκτὸ σημεῖο!

Κάτι, ποὺ νὰ ἐπισκιάσῃ τὴν ἐπικίνδυνον αἴγλην καὶ νὰ τὸν καταχώσῃ εἰς τὴν ἀνυποληψίαν τοῦ πλή-θους!

Καὶ ἐπὶ τέλους! Τὸ ἀνεκάλυψαν!

—Ἐ! Σεῖς, ποὺ παρὰσύνεσθε, ποὺ δὲν γνωρίζετε τὸν νόμον· δὲν ἀντελήφθητε ἓνα κραυγαλέον ἔγκλημα τοῦ Ἰησοῦ;

Σάββατο ἐποίησε τὸν πηλόν! Μέγα ἁμάρτημα ἡ κατάλυσις τῆς ἀργίας τοῦ Σαββάτου!

Τί λοιπόν; ἀνώτερος αὐτὸς ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, ποὺ ἐνομοθέτησε τὴν ἀργίαν τοῦ Σαββάτου;

ὦ! φθόνε ἐπίφθονε. ὦ! ζήλεια ποὺ σὰν καρκίνος κατατρώγεις τὰ σπλάχνα!

Δὲν θέλετε, Φαρισαῖοι, νὰ ἀναγνωρίσετε τὴν ὑπεροχὴν τοῦ Ἰησοῦ ἐναντι τοῦ Μωϋσέως· δὲν θέλετε νὰ ὁμολογήσετε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὁ Μωϋσῆς τὸ πλάσμα!

Ἀλλὰ τοῦλάχιστον μὴ δολοφονεῖτε τὴν ἀλή-

θειαν! Μὴ παρερμηνεύετε τὸν Νόμον!

Τὴν βιοποριστικὴν ἐργασίαν κατεδίκασε ὁ Μωσαϊκὸς Νόμος· ὄχι τὴν καλωσύνην!

«Ἐξ ἡμέρας ἐργά καὶ ποιήσεις πάντα τὰ ἔργα σου»!

Ἡ καλωσύνη ὅμως δὲν εἶναι ἔργον, δὲν εἶναι βιοπορισμός, δὲν εἶναι μέριμνα!

Ἡ καλωσύνη εἶναι χαμόγελο θεϊκό, ἀκτινοβολία ἀγάπης, σεισμὸς συμπόνιας, ἄβυσσος στοργῆς!

Καὶ σὰν τέτοια, ποὺ εἶναι ἡ καλωσύνη, κανεὶς νόμος δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀπαγορεύσῃ!

ὦ φθόνε, ἐπίφθονε φθόνε! Καὶ τὴν ἀλήθειαν δολοφονεῖς. Καὶ τὸ δίκαιον διαστρέφεις.

Τόσα χρόνια ὁ τυφλὸς ἐπαίτης ἐσκόνταφτε εἰς τὴν ψυχρὰν πέτραν τῆς ἀδιαφορίας Σας!

Ἦταν τὸ σκοτάδι τοῦ ἡ προστατευτικῆς ὁμίχλης τῆς ἀδιαφορίας Σας!

Καὶ τώρα τὸ φῶς τοῦ Σᾶς ἐλέγχει!

Τὰ βλέμματά του, ἔτσι ὅπως τὰ καρφώνη ἐπάνω Σας, εἶναι τὰ μαῦρα φίδια, οἱ ἐρινύες, οἱ ἔλεγχοι τῆς Συνειδήσεως!

Δὲν τὰ ἀνέχεσθε!

Διὰ τί;

Ὁ φθόνος! Ὁ φθόνος ἐξοπλίζει μὲ συκοφαντίαν ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ! Μὲ μῖσος ἐναντίον τοῦ ποτε τυφλοῦ!

Πόσον μᾶς ἀρέσει νὰ βλέπουμε τὸ ὄνομά μας νὰ δεσπόζῃ κάπου;

Σκελετωμένοι ἀπὸ ἀδυναμία, μαῦροι ἀπὸ κακότη-τα, κενοὶ ἀπὸ κάθε ἀγαθό, ἀνεχόμεθα νὰ βλέπουμε τὸ ὄνομά μας ἔστω καὶ στὴν ταφόπετρα τοῦ μηδενι-σμοῦ μας ἐπάνω.

Τὸ καλὸ τὸ θέλουμε, μόνο σὰν λιβάνι τῆς μα-ταιοδοξίας μας!

Δὲν ἔχουμε τὴν δύναμι νὰ τὸν θαυμάσουμε σὰν εὐώδες ἄνθος, ποὺ ἐφύτρωσε σὲ ἄλλῃ καρδιά!

Καὶ ἐπειδὴ δὲν μπορούμε νὰ τὸ ἀνεχόμεθα, τὸ μισοῦμε μὲ βαρβαρότητα;

Ὀλόφωτη ἡμέρα τὰ σκοτάδια τοῦ τυφλοῦ ἐν συγ-κρίσει μὲ τὸ σκοτάδι τοῦ φθονεροῦ.

Τὸ σκοτάδι τοῦ Τυφλοῦ εἶναι ἡ ἡρεμὴ ἐαρινὴ νύκτα, ποὺ ὥστόσο δὲν ἐκμηδενίζει τὴν ἡρεμία τῆς σιωπῆς καὶ τὴν γαλήνη τῆς καλωσύνης.

Τὸ σκοτάδι τοῦ φθονεροῦ εἶναι ἡ ἀραχνιασμένη μυριόλλα τοῦ τάφου, ποὺ σαρκαστικὰ πανηγυρίζει, δταν μακάβρια ἀγκαλιάζῃ στὴν κατηραμένη σιωπῇ τῆς τὸν νεκρό.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ ἀδελφοὶ συνδρομη-ταὶ τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδόξιας» ὅπως ἀποστεί-λουν τὰς ὀφειλομένας συνδρομὰς των, καθ' ὅτι αὐταὶ καὶ μόνον ἀποτελοῦν τὸν κύριον οἰκονομ-ικὸν πόρον διὰ τὴν ἐκδοσὴν καὶ κυκλοφορίαν τοῦ ἐπισήμου δεγάνου τῆς κινήσεώς μας.

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΕΝΔΟΞΟΙ, ΘΕΟΣΤΕΠΤΟΙ ΚΑΙ ΙΣΑΠΟΣΤΟΛΟΙ
ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΙ ΕΛΕΝΗ

Ἡ Ἁγία Ἑλένη ἐγεννήθη εἰς τὴν Δρεπάνην, προάστειον τῆς Νικομηδείας εἰς τὴν Βιθυνίαν. Οἱ γονεῖς τῆς διετήρουν ξενοδοχεῖον καὶ ἡ Ἑλένη τοὺς ἐβοήθει.

Ἦτο σοβαρὴ κόρη καὶ εἶχε κατηχηθῇ εἰς τὸν Χριστιανισμόν ἐκ τῶν ταπεινῶν γονέων τῆς.

Ἦτο ἀρετὰ ὡραία καὶ πλείστοι νέοι τὴν ἐξήτουν εἰς γάμον. Κάποτε εἰς ἀξιωματικὸς τῶν πραιτωριανῶν ὁ Κωνσταντῖος ὁ Χλωρός, στενὸς συγγενὴς τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Ρώμης Κλαυδίου, τὴν ἠγάπησε παραφόρως.

Ἡ κόρη ἀντεπεκρίθη εἰς τὸ αἰσθημά του καὶ παρὰ τὴν ταπεινὴν καταγωγὴν τῆς Ἑλένης ὁ Κωνσταντῖος τὴν ἐνυμφεύθη τῷ 273. Τὸ ζεῦγος ἐγκατεστάθη εἰς τὴν Ναῖσον τῆς Μοισίας καὶ ἔζη εὐτυχισμένον ἀποκτήσαν καὶ τῷ 274 υἱόν, τὸν Κωνσταντῖνον.

Τῷ 291ὸ Αὐτοκράτωρ Διοκλητιανὸς καλεῖ τὸν Κωνσταντῖνον εἰς τὰ Ἀνάκτορα. Τὸν ὀνομάζει Καίσαρα καὶ τὸν ὑποχρεώνει νὰ διαζευχθῇ τὴν Ἑλένην, διότι ἡ ταπεινὴ καταγωγὴ τῆς δὲν ἐσυμβιβάζεται μετὰ τὰ νέα καθήκοντά του. Ὁ οὐσιαστικὸς λόγος τῆς διαγωγῆς τούτης ὅμως ἦτο, ὅτι ὁ νέος Καίσαρ καὶ διάδοχος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ θρόνου ἔπρεπε νὰ μείνῃ ἀνεπηρέαστος ἀπὸ τὸ χριστιανικὸν περιβάλλον τῆς οἰκογενείας του. Τὸ δράμα τῆς Ἑλένης ἀποκορυφούται, ὅταν ὁ υἱὸς τῆς Κωνσταντίνου, ὅστις ἦτο δεκαεπτὰ ἐτῶν παρῆμινε εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Διοκλητιανοῦ ὡς ὄμηρος. Καὶ τοῦτο διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸν πατέρα Κωνσταντῖνον ὁ αὐτοκράτωρ, νὰ μὴ ἐπαναστατήσῃ.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἔφυγε διὰ τὴν Δύσιν μετὰ τὴν νέαν του σύζυγον Θεοδώρα καὶ ἡ Ἑλένη ἐγκαταλειμμένη πονεμένη, ἐπέστρεψε εἰς τὴν Δρεπάνην. Ἐπλησίαζε τὰ πενήντα, καὶ ἐὰν δι' ἄλλους τινὰς ἀνθρώπους ἡ ἐγκατάλειψις τούτη θὰ ἔσημανε τέρας, διὰ τὴν Ἑλένην εἶναι ἡ ἀφειρηγία διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ ψυχῇ τε καὶ σώματι δίδεται εἰς τὸν χριστιανισμόν. Πλυκεῖα παρηγοριὰ ὁ Ἐσταυρωμένος, χαρούμενη ἐλπίδα οἱ πληροφορίες διὰ τὴν ζωὴν τοῦ υἱοῦ τῆς. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐγκατεστημένος εἰς τὰ ἀνάκτορα τῆς Νικομηδείας μετὰ τὸ κάλλος τῆς ὄψεως του, τὴν ῥώμην τοῦ σώματός του εἶχε ἀποκτήσει τὴν συμπάθειαν καὶ τὸ θαυμασμόν τοῦ Διοκλητιανοῦ.

Καὶ ἔρχεται ὁ φοβερὸς διωγμὸς τοῦ 303, ὅστις ἀποδεκατίζει τοὺς χριστιανούς. Τὰ βασανιστήρια τῶν ἀδελφῶν χριστιανῶν πληγώνουν τὴν καρδίαν τῆς. Βάλαμο παρηγοριᾶς τῆς εἶναι ἡ συμπεριφορὰ τοῦ συζύγου τῆς ἐναντι τῶν χριστιανῶν. Γνωρίζει καλῶς ἡ Ἑλένη, ὅτι τούτη ἡ ἀνεκτικότης τοῦ αὐτοκράτορος συζύγου τῆς εἶναι ἰδιότης ἔργον καὶ χαίρει.

Τῷ 306 ὁ Κων/νος δραπετεύει ἀπὸ τὰ Ἀνάκτορα τῆς Νικομηδείας καὶ πηγαίνει εἰς τὸν γέροντα πατέρα του, ὅστις εἶναι αὐτοκράτωρ τῆς Δύσεως. Ὁ Κων/νος διαδέχεται εἰς τὸν θρόνον τὸν ἀποθανόντα πατέρα του. Ὁ νέος αὐτοκράτωρ ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν

του τοὺς χριστιανικοὺς σπόρους, τοὺς ὁποίους εἶχε σπείρει εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν του ἡ σεβαστὴ μήτηρ του. Συμπαθεῖ τοὺς χριστιανούς καὶ σταματᾷ τοὺς διωγμούς ἐναντίον των.

Ἡ Ἑλένη πληροφορούμενη τοῦτα χαίρεται, τοῦ γράφει, τὸν παροτρύνει συνεχῶς νὰ στηρίζεται εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Κων/νος ἀκούει τῆς συμβουλῆς τῆς, ἐκτελεῖ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς. Τῷ 311 καθιερώνει ὡς σήμα καὶ λάβαρο τοῦ Στρατοῦ τοῦ τὸ σημεῖον τοῦ Σταντοῦ, τῷ 312 ἐκδίδει τὸ διάταγμα τοῦ Μεδιολάνου, τὸ ὁποῖον θέτει τέλος εἰς τοὺς διωγμούς ἐναντίον τῶν χριστιανῶν.

Ὁ χριστιανισμὸς θριαμβεύει καὶ ἡ ταλαίπωρη Ἑλένη αἰσθάνεται βαθεῖα ἱκανοποίησιν. Τοῦτες οἱ μεγάλες χειρονομίαι τοῦ υἱοῦ τῆς εἶναι ἔργον ἰδικόν τῆς. Τῷ 314 ὁ Κων/νος γίνεται Μονοκράτωρ ὅλο κλήρου τῆς Ρωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ Ἑλένη ἐξακολουθεῖ νὰ παραμένῃ εἰς τὸ ταπεινὸν γωρίον τῆς.

Τὴν ἡσυχὴν ζωὴν τῆς ταρασσούν ψευδεῖς πληροφορίες τῶν πονηρῶν Ἰουδαίων, ὅτι ὁ υἱὸς τῆς ἐγκατέλειπε τὴν χριστιανικὴν θρησκείαν καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὰ εἰδῶλα.

Ἡ Ἑλένη γράφει εἰς τὸν υἱόν τῆς καὶ ἐκεῖνος τὴν καλεῖ πλησίον του. Ἐπὶ πλέον καλεῖ ὁ Κων/νος καὶ δέκα ἐκ τῶν πλέον μορφωμένων Ἰουδαίων διὰ νὰ ἀπολογηθοῦν ἐνώπιόν του.

Καὶ ὥρισθη ἡ ἡμέρα τῆς ἀκροάσεως. Ὅλος ὁ δῆμος, οἱ Ρωμαῖοι, οἱ Συγκλητικοὶ καὶ πλῆθος πολὺ συνεγκεντρώθη εἰς τὸ ἀμφιθέατρον. Ἡ συζήτησις ἤρχισε μετὰ ἐπιχειρήματα τῶν Ἰουδαίων ὅτι ὁ Χριστὸς δὲν εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ὁ Ἐπίσκοπος τῆς Ρώμης, ὁ ἱερός Σύβουλος ἀντικρούει τὰ ἐπιχειρήματα τῶν Ἰουδαίων καὶ κατορθώνει πνευματικὴ νίκη ἀνταγία τοῦ Χριστοῦ. Οἱ Ἰουδαῖοι δὲν ὑποχωροῦν, καὶ εἰς ἐκ τούτων ὁ Ζαμβρίας ἐζήτησεν ἕνα ζῶον.

Ἐντὸς τοῦ θεάτρου εἰσῆλθε ἕνας τεράστιος ταῦρος, ὁ ὁποῖος εὐθὺς ὡς ἤκουσε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον ἐξεφώνησε προσευχόμενος ὁ Ζαμβρίας ἔπεσε εἰς τὸ δάπεδον νεκρός. Οἱ Ἰουδαῖοι ἐθεώρησαν ὅτι ἐνίκησαν. Ὁ Σύβουλος ἐζήτησεν ὅμως ἀπὸ τὸν Ζαμβρία τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ταύρου εἰς τὴν ζωὴν. Ἡ λέξις «ζωοποιήσιν» ἀντήχει ἐπὶ ὥρα εἰς τὸ ἀμφιθέατρον. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τοῦ πλήθους ὁ Ζαμβρίας ἤρχισε τὰς προσευχὰς του διὰ τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ ταύρου εἰς τὴν ζωὴν.

Πλὴν ὅμως ἀπέτυχε. Τότε ὁ Σύβουλος μετὰ φωνὴν παλλομένην ὑπὸ πίστεως, εἶπε: — Ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, διανάστηθι! — Καὶ ὁ ταῦρος ἀνεστήθη.

Οἱ χριστιανοὶ ἐθριαμβεύσαν, οἱ Ἰουδαῖοι νικημένοι ἀπεχώρησαν. Ἡ πίστις τοῦ Κωνσταντίνου ἐδραιώθη περισσότερο. Ἐδῶκε τὴν ἀρμόζουσα θέσιν εἰς τὴν μητέρα του καθιστὰν ταύτην αὐτοκράτειρα καὶ ἐτακτοποίησε τὰ τῆς νέας θρησκείας.

Διὰ τὴν Ἑλένην ἀρχίζει μία περίοδος δράσεως

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ Π.Θ.Ε.Ο.Κ.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ

«Υμεῖς δὲ καθίσαιτε ἐν τῇ πόλει Ἱερουσαλὴμ ἕως οὗ ἐνδύσηθε τὴν ἐξ ὕψους Δύναμιν» (Λουκ. 24,49).

Ἦδη ἐκπληροῦται ἡ ὑπόσχεσις τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος καὶ εἰς Οὐρανοὺς ἀναληφθέντος Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ. «Ὁ Ἄλλος Παράκλητος κατέρχεται εἰς τὴν γῆν», «ἡ ἐπαγγελία τοῦ Πατρὸς ἀποστέλλεται οὐρανόθεν». «Οἱ ἐν προσευχῇ καὶ δεήσει προσκατεροῦντες ἐν τῷ ὑπερώῳ» ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς (Πράξ. Β' 1) δέχονται τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἐνδύονται τὴν ἐξ ὕψους Δύναμιν. Λαμβάνουν ἐκ τοῦ πληρώματος Αὐτοῦ χάριν ἀντὶ χάριτος. Μεθύνουν τὴν κρατίστην μέθην δέχονται τὴν πλημμύραν τῶν γλυκυτάτων καὶ μεθυστικῶν ναμάτων τῆς Θείας χάριτος. Βαπτίζονται κυριολεκτικῶς ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Καὶ ὅπως ὁ σίδηρος ἐν τῇ καμίνῳ καίτοι ἄλλης οὐσίας ὢν, πυρούμενος μεταβάλλεται καὶ αὐτὸς εἰς τὴν τοῦ πυρὸς ἰδιότητα οὕτω καὶ οἱ τὴν πλημμύραν τῆς πάντα νοῦν ὑπερχούσης Θείας Χάριτος λαβόντες, μετεβλήθησαν ἄοδον. Ἦδη πατῶντες ἐπάνω ὤφρων καὶ σκορπίων καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ, ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ μεταλαμπαδεύονται τὸ «ἱλαρόν φῶς τοῦ Κυρίου εἰς πάντα τὰ Ἔθνη».

κοινωνικῆς. Καθημερινῶς ἀνεγείρονται ἐκκλησίες καὶ τῇ ὑποδείξει τῆς ἡ νομοθεσίας τοῦ κράτους προσαρμόζεται εἰς τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα. Κι' ἐνῶ δ' ὁ χριστιανισμὸς ἐπικρατεῖ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς ἡ κεφαλὴ τῆς αυτοκρατορίας ἡ σύγκλητος δηλ. καὶ ἡ πρωτεύουσα ἦσαν μέσα στὴν εἰδωλολατρεία.

Καθ' ὑπόδειξιν τῆς Ἑλένης φεύγουν ἀπὸ τὴν ἀμαρτωλὴ Ρώμην διὰ τὴν Ἀνατολήν. Δὲν θὰ ξαναγυρίσουν ποτὲ πλέον.

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 326 ὁ Κωνσταντῖνος ἐγκατεστάθη εἰς τὴν νέα πρωτεύουσα τοῦ κράτους του, ἣτις ἐκτίζετο εἰς τὴν θέσιν τοῦ παλαιοῦ Βυζαντίου. Ἡ Ἑλένη ἐκτελοῦσα μία παλαιὰ ἐπιθυμία τῆς φεύγει εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅπου καθὼς γνωρίζομεν εὖ ὅτι τὸν Τίμιον Σταυρόν.

Εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους παρέμεινε ἐν ἔτος. Ἐθεσε καὶ τὰ θεμέλια τοῦ περιφώμου ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Κυρίου καὶ ἀνεχώρησεν εὐτυχῆς, μετ' ἡσυχὴν τὴν συνειδησὶν τῆς, δι' ὃ, τι καλὸν ἕως τώρα εἶχε κάμει.

Ἐπεροδοκοντοῦντις πλέον ἐπιθυμεῖ διὰ τελευταίαν φορὰ νὰ ἴδῃ τὸν τόπον, ὅπου διῆλθε τὰ παιδικὰ τῆς χρόνια. Ἡ ἐπιθυμία πραγματοποιεῖται καὶ εὐτυχῆς ἡ ἁγία αὕτη γυναῖκα ξεψυχᾷ εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ υἱοῦ τῆς Κων)νου. Ὑστερον ἀπὸ ὀλίγα ἔτη τὰ ὅσα τῆς διεκομίσθησαν μετὰ λαμπροτάτης τελετῆς εἰς τὴν Κων)πολιν

Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κων)νου ἡ Ἐκκλησία ἀποδίδουσα τὰς πρεπούσας τιμὰς εἰς μνήμην τῶν ἀνεκλήρου τούτους Ἁγίους. Ἡ ἑορτὴ καθωρίσθη τὴν 21ην Μαΐου, ἡμέρα θανάτου τοῦ Κωνσταντίνου.

Κηρύττουν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, ἐπιστρέφουν πρὸς τὴν Θεογονσίαν πολλούς, «τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων». Ὡς ἡμέρα τρισαγία : Μακάριοι καὶ τρισμακάριοι ὅσοι κατ' αὐτὴν ἐν ἐγρηγόρσει καὶ νήφει, ἐν προσευχῇ καὶ δεήσει προσκατεροῦντες, κλίνουσιν ἐν φόβῳ καὶ τρόμῳ τὸ γόνυ τῷ Παρακλήτῳ. Δὲν εὗρίσκεται μακρὰν ἀφ' ἡμῶν ὁ Παράκλητος. Κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ Ὑπερυμνήτου Σωτῆρος ἡμῶν μένει μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, καὶ ὁδηγεῖ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν. Ἄλλ' ὅπως ὅσοι δὲν ἔχουν τὰ σωματικὰ αἰσθητήριά των ὑγιᾶ, ἔχουν τὰς αἰσθήσεις τῶν νεκρῶν, οὕτω καὶ ὅσοι ἔχουν τὰ ψυχικὰ αἰσθητήρια νεκρά, δὲν αἰσθάνονται τὴν ζῶσαν καὶ ἐνεργῇ, καὶ μεθ' ἡμῶν μένουσαν χάριν τοῦ Παρακλήτου. Τὴν χάριν αὐτὴν αἰσθάνονται ἐνεργῶς τὰ «φωτόμορφα τέκνα τῆς Ἐκκλησίας» πάντοτε μὲν ἄλλ' ἐξαιρέτως κατὰ τρόπον ἀνέκφραστον ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ὅτε κλίνοντες τὸ γόνυ ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτὸ μετὰ τῶν λοιπῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν, ὑψοῦνται ἐκ δυνάμεως εἰς δύναμιν, εἰς τὴν μεθυστικὴν καὶ πανευφρόσυτον κατάστασιν τῆς χάριτος. Εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὗρισκόμενος ὁ ἱερός ποιητὴς τοῦ κανόνος τῆς πανσέπτου ἑορτῆς λέγει σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὰ ἑξῆς : «Αὐτῆριον κάθαρσιν ἀμπλακημάτων, πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος δρόσον, ὃ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας, νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελέσθην ὁ νόμος, ἡ γλωσσοπυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.

Αὕτη ἡ χάρις «λύει τὰ δεσμὰ καὶ δροσιζει τὴν φλόγα» λύει τὰ δεσμὰ τῆς ἁμαρτίας, δροσιζει τὴν φλόγα τῆς καμίνου τῶν παθῶν, ὥς πῦρ καταναλίσκει τὰ ζιζάνια τῶν ἀντιθέσεων καὶ αἱρέσεων. Ταύτην τὴν χάριν ἐδέχθημεν ὅλοι εἰς Χριστὸν βαπτισθέντες, διὰ τοῦ Μυστηρίου τοῦ Ἁγίου Χρίσματος, ἐλάβομεν τὴν σφραγίδα τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἐσπάρη εἰς τὸν ἀγρόν τῆς ψυχῆς μας ὁ Πανάγιος σπόρος τῶν δωρεῶν καὶ χαρίτων τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἄλλ' ὅπως ὁ σπόρος τοῦ σίτου μένων ἀκέραιος εἰς κατάξηρον ἀγρόν δὲν βλαστάνει, καὶ ἐπομένως οὔτε καρποφορεῖ, οὕτω καὶ ὁ σπόρος οὗτος ἂν δὲν ποτισθῇ μετὰ δάκρυα τῆς κατανύξεως μένων ἀκέραιος, δὲν βλαστάνει καὶ δὲν καρποφορεῖ. Ἀς προσέλθωμεν λοιπὸν τῷ Παρακλήτῳ «λάμποντες ἀστράπτοντες ἡλλοιωμένοι», τὴν θεῖαν ἀλλοίωσιν, διὰ νὰ δεχθῶμεν τὴν πλημμύραν τῶν χαρισμάτων Του.

ΟΘΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα, Χριστὸς Ἀνέστη. Λόγῳ τῆς συνοίκου ἀσθενείας καὶ τῶν πολλῶν ἀλλὰ καὶ τοῦ ὄγκου τῶν ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ μου ἑορτῇ σταλέντων μοι εὐχετηρίων τηλεγραφημάτων καὶ γραμμάτων, μὴ δυνάμενος νὰ ἀπαντήσω εἰς ἓνα ἕκαστον, εὐχαριστῶ πάντας θερμῶς, εὐχομαι διαπύρως τοῖς πᾶσι τὰ κράτιστα καὶ σωτηρίας ἐχόμενα.

Μετ' εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν
Ὁ Ταλαντίου Ἀκάκιος

Ἡ δύναμις τῆς παραδόσεως

Ὁ Πατριάρχης πασῶν τῶν Ρωσίων Ἀλέξιος εὐρισκόμενος εἰς Βελιγράδιον ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Πάπας δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ συγκαλέσῃ Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ἡ ἀναληφθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἀρχιεποῦ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας, προσέθεσε, πρωτοβουλία, ἀποτελεῖ ἐσωτερικὴν ὑπόθεσιν τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας καὶ οὐδαμῶς ἀφορᾷ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας.

Ἡ Ἐφημερίς «Καθημερινή» διερωτᾷται ποῖοι ἄρα γε λόγοι ὑπαγορεύουν εἰς τὴν Ρωσικὴν Κυβέρνησιν, εὐρισκομένην ὀπίσθεν τῶν δηλώσεων αὐτῶν, νὰ παρυσιάζῃ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας ἀδιάλλακτον ὀρθόδοξον.

Μήπως ἡ σοβιετικὴ Κυβέρνησις θὰ ἐπιχειρήσῃ νὰ παρουσιάσῃ τὴν ρωσικὴν Ἐκκλησίαν ὡς τὴν μόνην ἔχουσαν στερεῶς τῆς ὀρθοδόξου παραδόσεως καί, δι' αὐτό, ὡς τὴν μόνην νὰ διεκδικήσῃ τὴν ἡγεσίαν τῆς Ὁρθοδοξίας;

Ἡμεῖς χωρὶς νὰ συζητῶμεν τὸν συλλογισμόν τῆς ἔχουσαν νὰ παρατηρήσωμεν τοῦτο. Ὁρθῶς θεωρεῖ ὅτι Ὁρθόδοξία καὶ ἱερὰ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἓν καὶ τὸ αὐτό. Οὐδεὶς ἤμπορεῖ νὰ λέγεται ὀρθόδοξος πολὺ περισσότερον νὰ εἶναι ταγὸς αὐτῆς χωρὶς νὰ σέβεται βαθύτατα τὸν θησαυρὸν τῆς κατ' ἀνατολὰς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Ἐξ αὐτοῦ δὲ προκύπτει ἀβιάσως τὸ συμπέρασμα διὰ τὴν θέσιν ἐν τῇ Ὁρθόδοξίᾳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ ὅλων ἐκείνων ποὺ διασπαθίζουν τὰς παραδόσεις.

Ὑποπτον Κήρυγμα.

Ἡ πρὸ καιροῦ ἐκσιπᾶσα ἀναταραχὴ τῶν Θεολόγων ἐνόησεν καὶ τὸ θέμα ἐκλείσεν ὀριστικῶς. Ἄν ὅμως αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐπανερχόμεθα, τὸ πράττομεν διὰ νὰ μνημονεύσωμεν, ὅχι εὐφρόμως, σκόλιόν τινα τῆς «Βιομηχανικῆς Ἐπιθεωρήσεως», ἥτις οὔτε ὀλίγον οὔτε πολὺ, χαρακτηρίζει τὸν ἀγῶνα τῶν Θεολόγων ὡς ἀσυμπαθῆ, ἐπεὶ οἱ τελευταῖοι ἠγωνίσθησαν μὲ ὅλα τὰ νόμιμα μέσα διὰ τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων των, ποὺ εἶναι καὶ προβλήματα ὅλων τοῦ ἔθνους.

Κατ' αὐτὴν οἱ Θεολόγοι θὰ ἔπρεπε νὰ ὑποτονθορίζουν τὴν παρομιλίαν τῶν ραγιάδων «σφάζε με ἀγὰ μου ν' ἀγιάσω» χωρὶς νὰ διανοηθοῦν νὰ κάμουν ἀγῶνα σθεναρὸν καὶ νευρώδη. Περίεργος τῇ ἀληθείᾳ ἀντίληψις, ὅτι χριστιανισμὸς καὶ Ὁρθόδοξία σημαίνει παθητικότης καὶ ἀπραξία ἀναχωρητισμὸς καὶ παραίτησις.

Φοβούμεθα ὅτι ὄχι μόνον ἀφελὲς ἀλλὰ καὶ δόλιον εἶναι τὸ κήρυγμα αὐτό, τὸ ὁποῖον δεσμεύει τοὺς ὀρθόδοξους εἰς τοὺς ἀγῶνας των, ἐνῶ λύει τὰς χεῖρας εἰς ὅλους τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἐκκλησίας. Ἡ Ὁρθόδοξία ὅμως οὐδέποτε ὑπέγραψε παραίτησιν ἀπὸ τοὺς ἀγῶνας ἀγῶνας οἱ ὁποῖοι ἐθεμελίωσαν τὸ μεγαλεῖον τῆς.

ΠΕΡΙ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἐκεῖνο ποὺ παραδεχόμεθα μὲ τὴν πίστιν δὲν πρέπει νὰ τὸ συζητῶμεν. Διότι πῶς θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ εἶναι πιστευτὸ ἂν τὸ βασανίζωμε;

Κύριλλος

Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

Ὁ Κύριος

Ἀμήν, ἀμήν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ, μεταβήθῃ ἐντεῦθεν ἐκεῖ καὶ μεταβήσεται.

Ὁ Κύριος

Καλύτερον εἶναι ἂν ἀγνοῇς νὰ σιωπᾷς καὶ νὰ πιστεύῃς παρὰ νὰ μὴ πιστεύῃς ἐπειδὴ ἀγνοεῖς.

Μ. Ἀθανάσιος

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΙ ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

Ἐνας Μοναχὸς εἶχε ἀποκτήσει ἐν ἁγίῳ Εὐαγγελίῳ. Κάποτε ὅμως τὸ ἐπώλησε καὶ μὲ τὰ χρήματα ποὺ ἔλαβε, συνετήρησε πτωχοὺς ἀνθρώπους, ποὺ δὲν εἶχον νὰ φάγουν οὐδὲ ψωμί Διὰ τὴν πράξιν του αὐτὴν ὁ ἴδιος εἶπε :

— Ἐπώλησα τὸν ἴδιον τὸν λόγον ὁ ὁποῖος λέγει : Πώλησόν σου νὰ ὑπάρχοντα καὶ διάδος πτωχοῖς.

(Ἐκ τῆς ἐκκλ. ἱστορίας τοῦ Σωκράτους)

Κάποτε τέσσαρες μοναχοὶ ἀπὸ μίαν σκήτην μετέβησαν πρὸς συνάντησιν τοῦ μεγάλου ἀσκητοῦ Παμβώ. Καὶ οἱ τέσσαρες ἐφόρουν δέρματα καὶ ἤρχισε νὰ λέγῃ ὁ εἰς τὰς ἀρετὰς του ἄλλου. Ὁ πρῶτος ἐνήστευσε, ὁ δεύτερος εἶχε τελείαν ἀκτημοσύνην, ὁ τρίτος μεγάλην ἀγάπην καὶ ὁ ἄλλος τελείαν ὑπακοὴν εἰς τὸν γέροντά του. Καὶ τότε ὁ Ἀββάς Παμβώ τοὺς λέγει. Ὁ τελευταῖος ἔχει τὴν μεγαλύτερη ἀρετὴ. Διότι αἱ ἀρεταὶ τῶν ἄλλων ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὸ ἰδικό των θέλημα ἐνῶ τοῦ τετάρτου ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ ἄλλου Δι' αὐτὸ καὶ ὑπερέχει τῶν ἄλλων. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ἡ ὑπακοὴ ἀναδεικνύει τὸν μοναχὸν ὁμολογητὴν, ἂν βεβαίως τὴν τηρήσῃ ἕως τὸ τέλος.

Κάποτε ὁ μέγας ἀσκητὴς Ἀντώνιος εἶδεν ὅλας τὰς παγίδας τοῦ διαβόλου ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἠπόρησε λέγων : ποῖος ἄραγε νὰ εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰς περάσῃ ὅλας ; Φωνὴ δὲ ἀπὸ τὸν οὐρανὸ ἀπεκρίθη : ἡ ταπεινοφροσύνη.

Η ΚΑΛΗ ΧΡΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΛΟΥΤΟΥ

Δὲν εἶναι ὁ πλοῦτος καὶ τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον τοῦ διαβόλου, ὅπως μερικοὶ νομίζουν. Διότι εἰς τὸν πιστὸν ἀνήκει ὅλος ὁ κόσμος τῶν χρημάτων ἐνῶ εἰς τὸν ἄπιστον οὐδὲ ὀβολός. Πιὸ ἄπιστος δὲ ἀπὸ τὸν διάβολον δὲν ὑπάρχει. Καὶ ὁ Θεὸς διὰ τοῦ προφήτου λέγει καθαρά «Ἐμὸν τὸ χρυσίον καὶ ἔμῳ τὸ ἀργύριον» (Ἀγγ. β', 8) καὶ «Ὡς τινι θέλω δίδωμι αὐτῷ» (Λουκ. δ' 6) Σὺ μόνον νὰ χρησιμοποιεῖς καλῶς τὸ ἀργύριον καὶ δὲν θὰ εἶναι μεμπτόν. Ὅταν ὅμως σὺ τὸ χρησιμοποιεῖς κακῶς τότε ἐπειδὴ δὲν θέλεις νὰ μεμψῆς τὴν ἰδικὴν σου διοίκησιν, ἀποδίδεις τὴν μομφὴν ἀσεβῶς εἰς τὸν δημιουργόν. Διότι ἤμπορεῖ κανεὶς νὰ δικαιωθῇ καὶ μὲ τὰ χρήματα. «Ἐπέινασα καὶ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν». «Γυμνὸς ἦμην καὶ περιβάλετέ με». Καὶ θέλεις νὰ μάθῃς ὅτι τὰ χρήματα ἤμποροῦν νὰ γίνουν θύρα τῆς οὐρανόου βασιλείας ; Πώλησόν σου, λέγει, τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς, καὶ ἔξῃς θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς.

(Κύριλλος Ἱεροσολ. Κατήχησις η' κεφ. 8).

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΙΕΡΩΝ ΝΑΩΝ

Τὴν Δευτέραν τῆς Πεντηκοστῆς πανηγυρίζει ὁ ἱερός ναὸς τῆς Ἁγίας Τριᾶδος Ἄνω Ἡλυσίων. Συγκοινωνία : Λεωφορεῖα Ἄνω Ἡλυσίων, τέρμα.

Ἡσαύτως ὁ εἰς τὸ Νέα Λίδσια ἱερός Ναὸς τῆς Ἁγίας Τριᾶδος Λεωφορεῖα Ἁγίου Φανουρίου, τέρμα. Ἀφετηρία πλατεῖα Λαυρίου.

Γεγονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἡ ἀπογύμνωσις τοῦ μύθου.

Ἡμεῖς ἐπὶ τῆς θρυλουμένης «ἐνώσεως» τῶν Ἐκκλησιῶν ἔχομεν ἐκπεφρασμένην γνώμην. Μακρὰν τοῦ νὰ ἐπιχαίρωμεν διὰ τὴν ὑπαρξίν τῶν σχισμάτων καὶ τῶν αἰρέσεων θεωροῦμεν ὅτι ἡ ἐν λόγω κίνησις ὅζει πολιτικῆς σκοπιμότητος. Ἐξ αὐτῆς δὲ ἡ μόνη ζημιουμένη εἶναι ἡ Ὁρθοδοξία. Τὴν ἀνησυχίαν μας διὰ τὰς ὑπόπτους κινήσεις δὲν τὴν μονοπωλοῦμεν. Ὑπάρχουν πολλοὶ ἐντιμοὶ θεοδόδοι οἵτινες βλέπουν καθαρά. Ἡ «ἐνωσις» εἶναι εἰς ἐπικίνδυνος μύθος. Ἰδοὺ τὴν γράφει σχετικῶς ὁ διαπρεπὴς καθηγητὴς κ. Π. Τρεμπέλας:

Τὶ θὰ συμβῇ ὅμως, ἐάν εἰπῇτε εἰς τοὺς Ἀρμενίους: Ἀποδέχεσθε τὴν τετάρτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον καὶ τὰς ἀποφάσεις αὐτῆς; Συναποκηρύττετε μεθ' ἡμῶν τὸν Διόσκορον, τὸν ὅποιον οὐδεὶς τιμᾷτε ὡς ἅγιον, ἡμεῖς δὲ θεωροῦμεν αὐτὸν ὡς καθιερωμένον καὶ ἀναθεματισμένον ὑπὸ τῆς ἁγίας ταύτης Συνόδου; Δέχεσθε ὅχι μόνον τὰς τρεῖς πρώτας Οἰκουμενικὰς Συνόδους, ἀλλὰ καὶ τὰς λοιπὰς τέσσαρας; Ἀμέσως τότε θὰ ἀνακύψουν σοβαραὶ καὶ ἀνυπέρβλητοι δυσκολίαι.

Ὁ Ἐκκλησιολογισμὸς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Κάτω ἀπὸ τὴν δῆθεν ἀθώαν ἐθιμοτυπικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Δημητριάδος Δαμασκηνοῦ εἰς τὸν Πάπαν (ἀραγε νὰ ἡσπασθῇ τὰς παντοφύλας του;), πρέπει νὰ ἀναζητηθῶν αἱ ἀόρατοι χεῖρες, ποὺ ἐκίνησαν τὰ νήματα πρὸς τὸ ἀθῆες αὐτὸ τόλμημα. Κατὰ τὸν ἀνευ πυρᾶς δὲν ὑπάρχει. Ἀποδείξεις, δὲ τῶν ἰσχυρῶν προστατῶν τοῦ τολμητοῦ ἐπισκέπτου εἶναι ἡ ἀιμορροησὰ αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἐγένετο λόγος τὴς περὶ ὀφειλομένων ἐξηγήσεων πρὸς τὴν ἱερὰν Σύνοδον. Τέλος ὅμως καὶ τοῦτο ἀπετυγχῇ ὑπὸ τὴν πίεσιν ἰσχυρᾶς ἀοράτου μὲν ἀλλὰ γνωστῆς παλάμης. Τὴν συνέχισαν καὶ τὰς ἐπιπτώσεις ἐκ τῶν γεγονότος τὰς διαβλέπει κανεὶς εἰς τὸ κατωτέρω σχόλιον τῆς «ΕΣΤΙΑΣ» τῆς 23(5)62.

Ἐνῷ ὅμως τὸ θέμα δὲν παύει νὰ εἶναι πρωτεύον, δὲν συνεζητήθη καὶ πολὺ φοβούμεθα, ὅτι θὰ λησμονηθῇ, διὰ λόγους πολιτικοῦ σκοπιμότητος.

Μὲ παρομοίας ὅμως ἀντιλήψεις, ἐφθασεν ἡ Ἐκκλησία εἰς κατὰστοιν ποῦ θὰ ἔπρεπε νὰ τρομάξῃ τοὺς ἡγέτας τῆς καὶ θὰ φθάσῃ καὶ εἰς ἀκόμη χειροτέραν. Ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει, τὸ θέμα τῆς περιέργου ἐπισκέψεως εἰς τὸ Βατικανὸν δὲν ἐπιτρέπεται νὰ μείνῃ ἀδιευκρίνιστον.

Ἐμπάτε.. ἀλέστε καὶ ἀλεστικά μὴ δώσετε.

Αἱ ἀκριτικαὶ περιοχαὶ λιμνώνουν πνευματικῶς. Ὁ ἱερεὺς κατήντησεν «εἶδος» πολυτελείας. Ἡ κρ. Ἐκκλησία ἀδυνατοῦσα νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν θεῖον ἔρωτα εἰς τοὺς ποιμενομένους, οὐδεμίαν προσφορὰν ἔχει νέων ἀξίων πρὸς χειροτονίαν. Ἐσοφίσθη λοιπὸν νὰ καταργησῇ ἀκόμη καὶ τὰ στοιχειώδη ἐγκύβημα καὶ τοπικὰ προσόντα τῶν ὑποψηφίων. Νὰ μείνῃ ἀφρακτος πλέον ὁ ἀμπελὼν. Ἀμόρφωτοι οὐ μόνον ψυχικῶς καὶ ἠθικῶς ἀλλὰ καὶ μὴ γνωρίζοντες ἐλάχιστα «κολληβογράμματα» προτρέπονται νὰ εἰσελάσουν εἰς τὸ φρικτὸν μυστήριον τῆς ἱερωσύνης. Πάντες οἱ ἀποτυχημένοι καὶ οἱ τυχοδιώκται δύνανται νὰ ἀποκτήσουν θέσιν εἰς τὸν ἐφημεριακὸν κλῆρον τῆς κρατ. Ἐκκλησίας.

Ἄλλ' ἄς δώσωμεν τὸν λόγον εἰς τὴν ἐφημερίδα «Καθημερινή» τῆς 24(5)62 ἥτις ἐπὶ τῷ φρικτῷ ἀνοήματι τὴν τὴν τρεῖς τῆς κεφαλῆς τῆς.

Ἐάν γίνῃ δεκτὴ ἡ προτεινομένη ὑπὸ τῆς Συνόδου λύσις, δημιουργεῖται κίνδυνος νὰ εἰσελθῶν εἰς τὸν ἐφημεριακὸν Κλῆρον ἐκατοντάδες ἀμορφῶτων, μὲ τὸ ἀποτέλεσμα νὰ ὑποβιβασθῇ ἀκόμη περισσότερον ἡ πνευματικὴ στάθμῃ του καὶ μὲ παραπολὺ δυσάρεστους συνεπτώσεις δι' ἐκεῖνους, ποὺ θὰ ταχθῶν ὑπὸ τοιοῦτους «ποιμένες». Φαίνεται τοῦλάχιστον παράδοξον πῶς δὲν εὐρέθη οὔτε ἓνας ἱεράρχης διὰ ν' ἀντι-

ταχθῇ εἰς τὴν προταθεῖσαν «ἐξοικονόμησιν» τῶν πραγμάτων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐνῷ ὁ κλειὸς τῶν προβλημάτων περισφίγγει ὡς βρόχος τὸν λαὸν τῆς κρατοῦσης Ἐκκλησίας αὕτη βαττολογεῖ καὶ τυρβάει περὶ πολλὰ.

Τὰ μέλη τῆς δυσκίνητα καὶ ἀντιπνευματικὰ τόσοσιν ὀλίγον ἔχουν συλλάβει τὸ μέγα αἶτημα τῆς ἐποχῆς μας διὰ τὴν ὀρθόδοξον ἀναγέννησιν, ὥστε νὰ παρουσιάξουν τὴν κατωτέρω εἰκόνα ὡς τὴν ἀνέγραψε τὸ «Ἔθνος» τῆς 19(5)62.

Ὁ Μητροπολίτης Κίτρους ἠναγκάσθη νὰ ὁμιλήσῃ περὶ ἀρνητικῆς προσηγορίας εἰς τὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μητροπολίτου Μαντινείας καὶ νὰ ἐξελεθῇ τῆς αἰθούσης, Κατόπιν παρεμβάσεως ἄλλων συνοδικῶν, ἐπανήλθε καὶ ἐτόνισεν, ὅτι κανένα σοβαρὸν ζήτημα δὲν ἀντιμετωπίζεται, διότι ἀπεραντολόγουν καὶ καταναλίσκουν τὸν χρόνον τῶν εἰς δευτερεύοντα ζητήματα οἱ ἱεράρχαι, ἐνῷ ὁ λαὸς ἀναμένει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐξελεθῇ ἐκ τοῦ τέλματος καὶ νὰ λάβῃ θέσιν εἰς τὰ παγκόσμια ἐκκλησιαστικά γεγονότα.

Τὰ καλὰ καὶ συμφέροντα.

Δὲν εἶναι ὀλίγοι αἱ περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία δίδει τὴν ἐντύπωσιν ἐκκλησιαστικοῦ μαγειρείου. Ἡ θῆρα τῶν συμφερόντων γίνεται ἔξω ἀπὸ τὸν θρησκ. τὸν ἱ. Κανόνων καὶ μὲ ἀρχὴν τὸ «μακάριοι οἱ κατέχοντες».

Τὸ μεταθετὸν μὲ ὅλας τὰς ταπεινάς συναλλαγὰς συγκινεῖ καὶ πάλιν τὰς καρδίας τῶν Ἀγίων τῶν ὀρεγομένων δόξαν καὶ χρυσόν. Νὰ ἔρριψαν ἀραγε τὸ βλέμμα τῶν εἰς τὸ τηλεγράφημα ποῦ τοὺς ἀπεστάλη ἐκ μέρους τοῦ Συλλόγου «Μέγας Ἀθανάσιος»;

«Ἡμέτερος σύλλογος λυπεῖται καὶ διαμαρτυρεῖται ἐντόνως, παρακολουθῶν οἰκτρὰ παρασκήνια πρὸς ἐπαναφορὰν ἐπαράτου μεταθετοῦ ἐπισκόπου, αὐστηρῶς ἀπαγορευομένου ὑπὸ ἱερῶν κανόνων. Ἀρχετὰ ἐξημιώθησαν ἐκ τούτου ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ Ἔθνος. Ἄν παύσουν, ἐπὶ τέλους, ἡ ἀπληστία καὶ ἡ μεγαλομανία ὡρισμένων ἀρχιερέων. Τοιαῦτα τάσεις προκαλοῦν τὴν ἀηδίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ».

Τῶν οἰκτῶν ὁμῶν ἐμπιμπραμένων ὁμεῖς ἄδετε

Τὸ 1963 πλησιάζει μὲ καλπάζοντα ρυθμὸν ἐνῷ ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία μὲ βῆμα χελῶνας σπεύδει διήθεν ν' ἀνταποκριθῇ εἰς τὴν πανορθόδοξον προσύνοδον, ἥτις ἐντὸς αὐτοῦ συγκαλεῖται. Ἡ ὁρβὴ τῶν ἐγκοσμίων ἐπιδιώξεων ρίπτει ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν ταγῶν τῆς τὸν πέπλον τῆς πνευματικῆς μυωπίας, ὥστε τόσοσιν ὀλίγον νὰ ἐξαίρωνται εἰς τὸ ὕψος τῶν περιστάσεων. Ἀντὶ ν' ἀντιμετωπίζουν τὰ πυριφλεγῆ ζητήματα τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ δέος καὶ συμφώνως πρὸς τοὺς κανόνες καθεύδουν μακαρίως. Τῶν οἰκτῶν ὁμῶν ἐμπιμπραμένων ὁμεῖς ἄδετε.

Κατὰ τὴν προχθεσινὴν συνεδρίαν τῆς Διαρκούς Ἱερᾶς Συνόδου ἐτονίσθη ὑπὸ μέλους τῆς ὅτι οὐδὲν σοβαρὸν ζήτημα ἀντιμετωπίζεται, διότι οἱ ἱεράρχαι ἀπεραντολόγουν καὶ καταναλίσκουν τὸν χρόνον τῶν εἰς δευτερεύοντα ζητήματα, ἐνῷ ὁ λαὸς ἀναμένει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ ἐξελεθῇ ἐκ τοῦ τέλματος. Ἡ διαπίστωσις εἶναι ἀπολύτως ὀρθή. Τὸ λυπηρὸν ὅμως εἶναι ὅτι δὲν φαίνεται οἱ περισσότεροι ἐκ τῶν ἱεραρχῶν νὰ συναισθάνονται τὰς εὐθύναις ποῦ ἀναδύονται ἀπὸ τὴν διαπίστωσιν αὐτήν.

Ἐλευθερία 20(5)62